

Hensyn, der skal tages til, at Formeringen ikke forstyrres. Hvis det var vedkommende selv, der har Øyst til at tage disse Vg, som skal afgøre det, er jeg bange for, at han ikke vil tage dem paa nogen „skaansom Maade“, men han vil ganske bestemt tage saa mange, som han kan overkomme. Der er ogsaa en anden Bestemmelse her, som jeg skal omtale, og det er den, at det er fastsat, at Fredningsbestemmelserne kun skulle komme til Anvendelse uden for Gaard, Gaardsplads og indhegnet Have. I Lands-tinget havde man vedtaget en Bestemmelse, som gik ud paa nærmere at præcisere, hvad der skulde forstås ved „indhegnet Have“, og det er beklageligt, at man ikke her har skrevet i alt Fald „forsvarlig indhegnet Have“, thi hvis indhegnet Have skal forstås som et Stykke Jord, man slaar 4 Vægter om, som ligger ved et Hus, og hvori man har plantet lidt Raal, saa vil det vistnok medføre, at der gaar mange Hare i Løbet i Fredningstiden. Jeg tror, at det derfor er nødvendigt at faa en anden Redaktion, saa at Bestemmelsen ikke helt kan benyttes til en Omgaaen af Bestemmelserne om Fredningstiden. Det er vist heller ikke heldigt, at der skal kunne gives Tilladelse til at indfangne Smaafugle af „Fiske- og Dompappeslægten“. Thi det er vist temmelig vanskeligt for mange Menneſter at kende, hvilke Fugle der høre til denne Fiske- og Dompappeslægts, men det er noget, man maaste nok kunde komme over. — Endelig er der endnu et Punkt i denne Paragraf, som jeg skal tillade mig at fremhæve, og det er Slutningsstykket, hvor der gives Politiet en Ret til, naar der forsendes Wildt, og der foreligger Mistanke om Overtrædelse af Fredningsbestemmelserne, at fordrø, at Forsendelsen aabnes „af Modtageren“. Dette kan ikke godt lade sig gøre, naar man assender Wildt til Udlandet; dette sker nemlig meget hyppigt, at der her fra Landet sendes store Mængder Wildt til Tyskland og til England. Det er ikke længere siden end i Fjor, at der endog i Marts Maaned blev assendt en stor Forsending Hare til England. Hvis det nu er Modtageren, i hvis Overvareelse Forsendingen skal aabnes, bliver det det samme, som at det slet ikke kan fordrø aabnet, og jeg synes derfor, at det var bedst, at man udelod dette Ord, og at der blot kom til at staa, at Politiet kan fordrø det aabnet; det er imidlertid af de Ting, som jeg ikke skal døele længere ved.

I § 19, som jo er den Paragraf, der handler om Retten til at sætte Fælder og Gift, savnes der ganske vist, forekommer det mig, en Bestemmelse, gaaende ud paa, at

man dog kan opstøtte Fangebure for Rovfugle ogsaa uden for de indhegnede Steder, som omtales i Paragraffen. Der er endvidere her givet Tilladelse til at opstille Fælder og Saks paa disse Steder, men i det Forslag, som Landstinget vedtog, var der bibeholdt den gamle Bestemmelse om, at det skulde ske i Gaerden eller tæt ved Jorden, medens man derimod havde Ret til at sætte disse Fangtredstaber et Stykke fra Jorden for at fange Rovfugle. Jeg tror ogsaa, at det er nødvendigt at gøre dette til Genstand for nærmere Drøftelse i et Udvalg. — I denne Paragraf er der endvidere kommet den mærkelige Bestemmelse, at det skal være Amtsraadet, der skal kunne give bestemte Personer Tilladelse til at sætte Gift for Rovdyr uden for de nævnte Steder. Jeg kan ikke indse, at Amtsraadet er den rette Autoritet til at give en saadan Tilladelse. Det kan dog ogsaa være, at man har Jorder, der høre til en By, og som ligge saa umiddelbart op til Skoven, at Rovdyrene kunne gøre vedkommende Bymand Skade, men saa er det dog underligt, at en Købstadborger skal have Amtsraadets Tilladelse, det var dog rimeligt, om han skulde have Byraadets Tilladelse, dersom man endelig vil have, at det skal være en kommunal Autoritet. Det forekommer mig derfor langt rigtigere at holde paa det, som var bestemt i Landstingets Forslag, at det skal være Indenrigsministeren, der giver Tilladelsen, efter Indstilling af de vedkommende kommunale Autoriteter. — I § 20 beklager jeg, at man har udeladt den Bestemmelse, at den, der køber Wildt, som han har Grund til at formode, er erhvervet ad ulovlig Vej, skal kunne opgibe, af hvem han har købt det, thi det vil altid være en betydelig Hemsko for vedkommende og gøre det vanskeligere for ham at høre med Wildtbyene. At man har udeladt Bestemmelsen om Skydepramme, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, ligesom jeg heller ikke skal komme ind paa, at man i 1ste Kapitel har udeladt Bestemmelsen om, at ganske umyndige Børn og Fattiglemmer gaa paa Sagt. Hvis man har Øyst til at lade ganske unge Drengene rende omkring med en Bøsse og udsætte andre Menneſters Liv for Fare, skal jeg ikke bryde mig om det, lige saa lidt som jeg skal tage noget Hensyn til, at man vil lade Fattiglemmer gaa paa Sagt, altsaa i den Tid Sagten varer, gaa rundt med en Bøsse og svire de Benge op, som de fortjene ved at skyde Wildt.

Man har saa udeladt hele Kapitlet om Sagtegn. Det er ganske vist, at i den Form, Landstinget vedtog Bestemmelserne